

EL RÈGIM ECONÒMIC

Índex

Introducció

1.- El model Econòmic:

1.1.- El compliment del pacte

1.2.- La garantia i seguretat del pacte

1.3.- La credibilitat i seguretat de l'Estat

1.4.- El bon funcionament del mercat intern

1.5.- El foment de l'activitat empresarial i la creació de llocs de treball

1.6.- El repartiment dels excedents de producció

2.- La Política Fiscal

3.- El Sistema Financer i la Política Monetària

4.- Treball i Producció: Atur i contractació laboral

Introducció

La obtenció i garanties dels Drets i, en general de l'Estat del Benestar d'un país depèn, fonamentalment de tres coses: d'una banda que l'Estat tingui la voluntat de fer-los efectius, defensar-los i promocionar-los, en segon lloc que el conjunt de l'Estat tingui un sistema econòmic amb el suficient excedent de producció com per finançar-lo i, en tercer lloc, que el sobrant de producció, el conjunt de recursos que es poden destinar a garantir els drets i l'Estat del Benestar vagin efectivament a dotar-los econòmicament i que no es desviïn, a través de la corrupció, el nepotisme i altres figures delictives i sovint poc perseguides i castigades, de tal manera que el que realment arriba a finançar el sistema de Drets i Benestar sigui una part molt més petita del que correspondria.

Així doncs, el sistema econòmic esdevé la part més important com a generador de recursos per dotar l'Estat del Benestar i un part molt important a l'hora de garantir els Drets dels ciutadans. Un estat amb un model econòmic-productiu ben estructurat i adaptat a les necessitats del país esdevé una eina fonamental sense la qual no es poden garantir els Drets, especialment aquells que costen més econòmicament com són els Drets Econòmics (la Seguretat Social, prestacions per atur i polítiques d'ajuts i subvencions al tercer sector), Socials (com la Sanitat) o Culturals (com el Sistema Educatiu). El bon funcionament del Sistema Econòmic esdevé una eina absolutament necessària, encara que no suficient, per proveir i finançar el conjunt de Drets i Benestar d'un país. Així doncs ens fixarem en aquells factors que fan que una economia funcioni correctament, tot observant els comportaments dels diferents actors dins un sistema econòmic.

En primer lloc, i per tal de generar ingressos, s'ha de tenir alguna cosa que oferir o bescanviar, és a dir el país ha d'oferir valor afegit sigui en forma de productes o serveis, tant al mercat local com al mercat internacional. Aquells països amb poc valor afegit, en proporció a la seva població, no tenen més remei que importar més que no pas exportar, amb el conseqüent resultat de l'empobriment de les balances de pagaments i, en conseqüència de conjunt de la població en general. Per tan el primer que s'ha de fer és poder disposar d'una bona oferta que tan el mercat interior com el mercat exterior estiguin disposats a comprar i valorar. Parlar de valor afegit, que és allò que realment es compra i es ven, és parlar del grau de coneixement bàsicament de tipus tècnic de la població, de la capacitat d'innovació i de la optimització logística i productiva. Per això és imprescindible disposar d'un alt nivell cultural i per tant el

sistema educatiu esdevé la primera eina fonamental, a llarg termini, per tal de poder oferir productes i serveis que els mercats estiguin disposats a comprar.

En segon lloc, suposant que es disposi d'un sistema de creació de valor afegit important, cal que es donin les condicions com per a que els inversors o compradors trobin aquells al·licients necessaris com per a fer tractes amb nosaltres de preferència respecte de les altres ofertes. És a dir s'han de donar les circumstàncies com per que tant el capital local com el capital internacional trobin atractiu el nostre país. En aquest sentit solament hi ha dos aspectes que els inversors valoren: El guany o rendibilitat de la inversió i la seguretat de la seva inversió. De fet és més important la seguretat que el guany. Poques son les persones o els estats que inverteixen els seus diners en fons estatals d'aquells països que no garanteixen la seva estabilitat econòmica-política o el seu finançament. Els interessos que paga el govern de lemen als inversors que compren els seus bon és de mitjana un 17% anual que contrasta amb els interessos negatius que actualment estan pagant aquells països més solvents i estables com Alemanya. Pocs son els inversors que inverteixen en bons del lemen i molts son els que compren bons alemanys encara que tinguin la seguretat que els seus diners valdran una mica menys al cap del període de venciment. Prefereixen la seguretat i certesa de la inversió, encara que sigui lleugerament negativa, que no pas un alt guany potencial amb un gran risc de perdre una part molt important dels seus diners. Per tant la seguretat i la fiabilitat de les inversions, i per tant de les transaccions econòmiques, és una part fonamental a l'hora de que els compradors, tant locals com internacionals, decideixin on subministrar-se de productes i serveis, així com on fer les seves inversions.

I quines son les circumstàncies que fan que un mercat o un país sigui considerat segur per part dels potencials compradors i inversors? Aquestes circumstàncies son les que s'anomenaran i es desenvoluparan a continuació:

1.1.- El compliment del pacte: Normalment no tractem amb persones o entitats que no compleixen allò amb el que s'han compromès. La norma més bàsica de les relacions internacional, el "*Pacta Sum Servanda*", que vol dir que lo pactat obliga a les parts, son les beceroles de qualsevol pacte o tracte empresarial. Un país o una empresa en el que les mercaderies no compleixin amb els estàndards de qualitat pactats o anunciats pel fabricant, un país o empresa que no lliuri les mercaderies o serveis en el temps en que s'ha compromès, un país o empresa que no compleixi amb els terminis de pagament compromesos en el contracte i endarrerixi sistemàticament els venciments o, senzillament, hi hagi un alt índex de morositat, no és un país de fiar. Malauradament a l'Estat Espanyol no som precisament un model a seguir en aquest sentit. Els incompliments del pacte son sistemàtics i generalitzats en una gran part de les empreses i sectors del país. Així doncs un país que aspiri a tenir un bon Estat del Benestar, el que primer ha de fer és complir amb els pactes a que cada integrant d'aquell país s'hagi compromès.

1.2.- La garantia i seguretat del pacte: Son aquells mecanismes que el conjunt del país disposa i les institucions del país executen en cas d'incompliment dels pactes. Aquests mecanismes estan destinats a garantir la bona voluntat del pacte per una banda i a castigar al culpable, així com a restablir o compensar al agreujat per l'incompliment. Dos sistemes son, ho haurien de ser, els garants del compliment del pacte: El sistema judicial i el sistema bancari-financer, tot i que, sovint, actuen en la direcció oposada.

Un sistema judicial ràpid i eficaç en el tractament dels cassos de incompliment, donen garanties i seguretat als compradors i inversors. La rapidesa en la resolució dels cassos, les sentències i penes o compensacions adequades donen seguretat al mercat. Per

contra, la lentitud en la resolució dels cassos o la protecció sistemàtica dels infractors en detriment dels drets dels agreujats, especialment quan els infractors pertanyen a les classes més privilegiades, no ofereixen la garantia adequada al sistema econòmic.

La banca i el sistema financer, així com les agències de classificació internacionals, tenen informació de primera mà per saber, amb força precisió, l'estat de solvència i credibilitat dels contractants, siguin clients o proveïdors. El sistema bancari i financer hauria de jugar un paper important en la prevenció del risc de frau o de incompliment de contracte, tot posant en alerta al mercat i actors respecte de la solvència esperada o estimada dels contractants. Tothom hauria de saber el risc que contrau al fer tractes amb determinades persones o entitats per tal de que pugui prendre les decisions correctament. Massa sovint és el propi sistema bancari i financer el que encobreix actuacions fraudulentament.

Aquesta garantia del bon estat de salut de la economia d'un país ha de ben coneguda i acreditada. En aquest sentit fora convenient crear els mecanismes de control adequats i publicar amb transparència l'estat de comptes i de gestió dels principals òrgans de funcionament del país. En especial haurien de ser objecte de suportar auditories econòmiques i financeres:

- El govern
- Els partits polítics
- Les entitats financeres
- Les empreses mes importants de cada sector i en especial l'energètic.

Les auditories suportades per aquestes entitats serien realitzades per firmes autoritzades adjudicades anualment per sorteig davant notari de manera que en el terme de 10 anys no es repeteixi el binomi auditor-auditat.

També és necessari la creació de mecanismes contra la corrupció i el frau que ajudin al sanejament i credibilitat del sistema econòmic. D'especial interès fora la legislació sobre els increments de patrimoni no justificats, en el sentit de que n'hi hauria d'haver prou per considerar un frau qualsevol increment de patrimoni que no es pogués justificar, així com la protecció dels denunciants de cassos de corrupció o frau.

1.3.- La credibilitat i seguretat de l'Estat: El mateix que s'ha dit respecte de les transaccions en el món privat, es pot fer extensiu al món públic. Els estats tenen un determinat índex de credibilitat i solvència, sustentat amb les seves actuacions en els darrers temps. El grau de corrupció, el funcionament del sistema judicial, l'estabilitat del sistema polític, el grau de conflicte de la societat, les desigualtats socials i l'estabilitat econòmica i equilibri pressupostari son aspectes que influeixen, en gran manera, en la opinió dels interlocutors comercials internacionals fent més o menys atractiu l'establiment d'acords o pactes comercials.

Al marge de la seguretat de caire polític i jurídic que ja hem comentat, la estabilitat econòmica dels països, és tinguda en compte a l'hora de valorar la seva solvència a l'hora d'establir-hi pactes. L'equilibri pressupostari, l'endeutament i la quantia dels interessos del deute, son factors econòmics que contribueixen a definir l'estabilitat i confiança d'un país. Així doncs, la regulació d'aquests valors i l'establiment dels seus límits, de manera que estructuralment o constitucionalment, es limiti el desequilibri pressupostari, l'endeutament i la càrrega del deute, son factors de solvència. Als estats, se'ls hauria d'exigir, o haurien de auto exigir-se internament, els mateixos criteris de solvència que es demanen a una empresa, amb els mateixos ràtios.

1.4.- El bon funcionament del mercat intern: La limitació i control dels elements distorsionadors del mercat que fan que aquest no actuï de manera lliure, manipulant el nivell de preus i el control de certs sectors estratègics que posen en perill el bon funcionament i desenvolupament del sistema productiu i de serveis del país. L'establiment de normes reguladores de protecció del mercat i la defensa dels consumidors envers els abusos potencials de determinats grups empresarials o "lobbies" de poder, donaran seguretat i tranquil·litat tant als nous inversors com als consumidors dels productes i serveis corresponents. Aspectes com la limitació, per part de grups o concentracions de capital, que ostentin una part important del mercat intern amb capacitat d'influir sensiblement en les polítiques de preus com son la concentració en molt poques mans del sistema energètic, o del sector financer, donaran oportunitat a la creació de noves empreses que no hi veuran una barrera d'entrada causada per l'alteració de preus del mercat. Però la manca de concentració del mercat és important no solament en termes econòmics, també en termes de informació i comunicació. De tothom és coneguda la alta concentració dels mitjans de comunicació que hi ha a Espanya relacionada directament amb la manca de veracitat dels seus articles i la defensa absolutament esbiaixada que fan en favor de determinades opcions polítiques. Posar límits a les concentracions excessives del mercat per part de determinats grups o consorcis empresarials és un símptoma de bona salut d'una economia estatal.

A la vegada, el grau d'especialització professional, és un factor clau en el desenvolupament de la investigació i l'aportació de noves i millors tecnologies, però per això fa falta que les empreses es concentrin en allò que saben fer per tal de fer-ho millor i més competitivament. Avui, una part molt important dels esforços empresarials estan enfocats a resoldre altres aspectes que envolten la funció principal de les empreses, desviant esforços i recursos del seu objectiu i disminuint les seves capacitats de desenvolupament. Un d'aquests aspectes és el del finançament de les transaccions que limiten, extraordinàriament, el desenvolupament empresarial. Avui moltes empreses no poden desenvolupar tot el seu potencial perquè han de fer front al finançament de les seves operacions corrents. Han de finançar la compra dels productes als seus clients, fent una funció financera, a la que han de dedicar molts recursos, que no els correspon. Les empreses han de produir allò que saben fer i el sistema financer ha de donar les facilitats creditícies per a que les empreses puguin desenvolupar les seves activitats. No te cap sentit que els terminis de pagament de bens i mercaderies sigui superior a 30 dies. Les empreses no poden ni deuen finançar als seus clients. Si aquests precisen finançament per realitzar les seves transaccions, ha de ser el sistema bancari i/o financer que els hi ha de donar el servei. Pagaments a 90, 120 o 180 dies son una llosa que moltes empreses no poden suportar i que, moltes vegades permeten encobrir operacions fraudulentas per quan arribat el termini de pagament, el deutor ha tingut temps de canviar de raó social o, senzillament, desaparèixer sense pagar. Pot ser ens hauríem de plantejar de passar, en aquest punt, del dret romà al dret anglosaxó pel que la propietat dels bens transaccionats no son propietat del comprador fins que el pagament no s'ha fet efectiu. En el nostre dret, els bens i les mercaderies son propietat del comprador des del moment en que aquest ha donat una promesa de pagament al venedor, que farà efectiva en un futur determinat, però que encara no ha fet efectiu. A partir d'aquest moment el comprador, que encara no ha pagat el be o mercaderia, ja la pot posar a la venda i transaccionar-la, jugant amb els bens i diners del venedor, però sense que hagi fet efectiu el seu pagament. Aquest procediment ampara, d'una manera estructural, la possibilitat de frau per quant un comprador pot transaccionar amb bens que encara no ha pagat. Naturalment, en el dret anglosaxó, si el be o servei no ha canviat de propietari perquè

el comprador encara no ha fet efectiu el pagament, no es pot transaccionar amb el be o servei comprat, incurrent amb delictes si ho fa.

1.5.- El foment de l'activitat empresarial i la creació de llocs de treball: Un dels reptes més importants del segle XXI és la creació de llocs de treball i la reducció del nombre de persones aturades. Les noves tecnologies van justament en direcció oposada i cada cop són més els sistemes productius que requereixen menys mà d'obra. Correspon a l'estat la creació d'aquelles polítiques públiques que fomentin la activitat empresarial, la creació de llocs de treball i la disminució de les taxes d'atur. Sovint aquestes polítiques, i especialment en el cas de l'Estat Espanyol, es redueixen a establir una flexibilització del mercat de treball que sol comportar un augment de les taxes d'atur i una disminució salarial, o a establir uns programes de formació que no fan sinó traslladar els pocs llocs de treball existents als grups més ben formats, augmentant l'atur en les classes més desfavorides.

Les condicions per al foment de les activitats empresarials s'aconsegueixen, especialment, reduint o anul·lant els peatges d'entrada per una banda i incentivant el nou establiment o l'augment de la càrrega de treball per a les empreses ja establertes. Així la documentació, tramitació i requeriments per a un nou establiment s'haurien de reduir a un mínim imprescindible, suprimint o alleujant els tràmits burocràtics per una banda i incentivant, amb la disminució dels impostos i/o ajudes econòmiques, durant el període d'establiment a les noves empreses. A la vegada però, i per tal d'assegurar el bon funcionament empresarial, haurien de ser requisits per al nou establiment, l'acreditació de la formació i/o experiència i coneixements específics de la especialitat a exercir així com els coneixements legals, financers i comptables necessaris per poder exercir el control econòmic de la empresa o professió.

Totes aquestes mesures, per tal de que tinguin la màxima potencialitat, han d'anar acompanyades de les accions contemplades en els punts anteriors: Les mesures pel compliment, la garantia i la seguretat del pacte, la credibilitat i exemple del comportament de l'Estat i l'establiment de mesures per el bon funcionament del mercat conforme les regles de la lliure competència, tal i com s'ha comentat abans.

Un dels aspectes més fonamentals és la adequació dels llocs de treball a la demanda del mercat, és a dir, que la ciutadania tingui la formació que el mercat requereix. Però això no s'aconsegueix amb programes de formació i reinserció al món laboral a curt termini sinó per una política d'ensenyament que fomenti, des de l'adolescència, les formacions tècniques i capacitatives dels requeriments del mercat quan aquests adolescents estiguin en edat de treballar, sigui pels que volen incorporar-se al mercat laboral a edats primerenques a partir dels 16 anys, sigui als qui volen cursar estudis més avançats i incorporar-se al mercat laboral als voltants dels 25 anys. I els programes educatius del jovent no solament haurien d'estar a la seva disposició, sinó que, molt especialment, s'hauria de incentivar aquelles formacions que previsiblement tindran més demanda social a llarg termini, entre 15 i 30 anys, i desincentivar la formació d'aquelles professions que tendiran clarament a disminuir o desaparèixer en el mateix període de temps. Per tant una política d'investigació i prospectiva dels mercats a llarg termini, s'ha de crear i dotar econòmicament per part de l'Estat, per a que els nostres fills tinguin les oportunitats de realització laboral d'acord amb les evolucions del propi mercat de treball. L'educació i els programes educatius esdevenen, un cop més, vitals per assegurar una bona qualitat de vida en el futur.

Catalunya és un país de petites i mitjanes empreses. Les polítiques públiques del foment de l'activitat empresarial haurien d'anar encaminades a fomentar la creació i desenvolupament d'aquest model d'empreses i en especial el foment d'aquells models basats en la autogestió, l'associacionisme i el cooperativisme, tot desenvolupant polítiques d'incentivació de tipus fiscals, o d'altres, que fomentin la seva creació i desenvolupament. Això no vol dir que les empreses catalanes que tinguin vocació, possibilitats i voluntat de convertir-se en grans companyies internacionals, no se'ls hagi d'afavorir. En aquest cas les ajudes i incentius per facilitar la seva sortida a borsa i obtenir fonts de finançament importants pel seu creixement també haurien de ser tingudes en compte.

A la vegada s'ha de desenvolupar un model econòmic que sigui respectuós amb el medi ambient i la sostenibilitat. De crear, per tant, polítiques d'incentivació o desincentivació d'acord amb l'objectiu i el mètode productiu de les empreses, tant per les establertes, com per les de nou establiment, incentivant aquelles empreses respectuoses amb el medi ambient, la ecologia i la sostenibilitat, tot penalitzant aquelles que no hi siguin.

1.6.- El repartiment dels excedents de producció: Un dels punts a debatre respecte del model d'economia que ens agradaria pel nostre país, és el del repartiment dels excedents de producció. Avui, el sistema econòmic i legal considera que la propietat dels excedents de producció, els beneficis generats per una activitat empresarial, son cent per cent del capital i es considera al treball com un cost a un nivell inferior que no pas el capital. Sovint es diu que no hi ha capacitat d'oferta de treball si no hi ha inversió prèvia i a partir d'aquí estableix una valoració preponderant del capital sobre el treball avalada per les regles de mercat en el sentit de que el capital, o les persones i organitzacions disposades a invertir per crear una empresa, son poques (demanda), mentre que la força de treball és molta (oferta). El cert és que no hi ha excedents de producció si hi manca un dels dos components bàsics: Capital i força de treball, però el sistema actual i les regles del mercat laboral fan que s'hagi arribat a aquesta configuració actual. Naturalment aquest model complau a la propietat del capital, però desplaça a la majoria dels proveïdors de la força de treball.

Si estem parlant de posar les bases d'un nou país, hauríem de ser suficient enginyosos, com per trobar un model satisfactori per ambdues parts que contribuís a la estabilitat del món empresarial i del treball. Ens hauríem de preguntar si la propietat dels excedents de producció haurien de ser absolutament per a la propietat del capital o, per contra, una part més o menys important hauria d'anar a mans de la força de treball que ha contribuït a generar-les. A Alemanys, per exemple, els sindicats tenen una part del capital de l'empresa i estan asseguts als consells d'administració de les empreses per prendre, conjuntament, les decisions estratègiques. Aquest no és un debat menor per quant qualsevol canvi en el repartiment dels excedents, comportarà un canvi dels actors i del mercat, tant a nivell nacional com internacional. Molt probablement els capitals internacional i alguns de nacionals deixarien d'invertir en un país on els beneficis del capital fossin menors perquè els han de repartir amb els treballadors, però segurament la implicació i autocontrol de la pròpia força de treball faria augmentar la productivitat.

En qualsevol cas, aquest moment de Debat Constituent, és un bon moment per reflexionar sobre el model econòmic des d'aquest punt de vista.

2.- La Política Fiscal: La funció d'una bona política fiscal és la de dotar de recursos a l'estat per a que aquest pugui fer unes bones polítiques socials i de redistribució de la riquesa, destinades a donar els serveis que requereix la societat tot reduint la desigualtat, i augmentant la igualtat d'oportunitats de tota la població, amb independència de les seves circumstàncies personals.

Aquestes necessitats no son uniformes, ni son les mateixes a tota la població. Hi ha territoris o col·lectius més afavorits que d'altres i per tant es podria considerar la necessitat de que hi hagué un alt grau de descentralització per tal de que l'administració estigués més a prop de les necessitats del col·lectiu o territori corresponent. En aquest cas de descentralització, els recursos necessaris per la gestió de les actuacions haurien de sortir del entorn corresponent, és a dir hi hauria d'haver els recursos financers a disposició de les responsabilitats transferides. Cada delegació de responsabilitat hauria de portar annexat la responsabilitat de generar els seus recursos financers.

Un segon aspecte és el de la participació ciutadana en les polítiques de finançament, és a dir, fins a quin punt la ciutadania pot participar i decidir les polítiques públiques de finançament dels serveis públics i, per tant, fins a quin punt pot, també participar de les decisions en les polítiques impositives per tal de generar-los. Val a dir que la participació ciutadana no té que ser obligatòria i sempre, al igual que en l'aspecte democràtic, la participació ciutadana solament ha de disposar dels mecanismes de participació quan l'estat o les institucions financeres o tributàries corresponents, no prenguin aquelles decisions que el conjunt de la ciutadania consideri adequades.

Un tercer aspecte a considerar és el tractament de l'acumulació de capital i les taxes impositives als beneficis. Moltes persones es pregunten si no s'haurien de limitar, per llei, les grans acumulacions de capital o els beneficis extraordinàriament alts d'algunes empreses. En aquest punt també hem de tenir en compte el dret a la iniciativa privada i el dret a la igualtat en el sentit de que totes les persones i organitzacions tenen els mateixos drets corresponents. Pot ser la prohibició no estaria d'acord amb els drets fonamentals, però unes taxes impositives que estiguessin d'acord amb el principi i funció redistribuidora de la fiscalitat fora més assenyada que la prohibició.

3.- El Sistema Financer i la Política Monetària: El sector financer és un sector clau en la creació i manteniment d'empreses i del món laboral. És un dels motors del teixit empresarial amb un pes molt important en el seu desenvolupament proveint de sistemes de finançament per les activitats empresarials. A partir dels anys setanta aquest sector es va desregularitzar i els mecanismes de control i seguretat del sistema varen disminuir fortament fins acabar en la crisi econòmica mundial del 2007/2008. Avui el sector és mol oligopolístic i poques empreses controlen i manipulen els mercats nacionals i internacionals. S'ha arribat a un punt en que els governs depenen de que la banca privada que compri el seu deute. Els governs avui son dependents de la banca privada que és la que crea el diner. Aquesta creació de diner per part de la banca privada no està actualment regulada i es poden endeutar indefinidament, cosa que ha propiciat la crisi esmentada. El debat hauria de ser sobre si s'han de posar límits al sistema bancari i financer, si s'hauria de regular el sector i com s'haurien de controlar les empreses financeres.

Una altra reflexió també hauria de ser sobre si els beneficis del sistema financer, com a catalitzador i promotor de la activitat empresarial, igual que altres sectors com l'energètic o el de les telecomunicacions, han de tenir uns beneficis extraordinaris que comprometin els resultats de les empreses a les que donen servei. És a dir, els beneficis de la banca, les empreses energètiques o de telecomunicacions, concentrats en molt poques mans, limiten i redueixen els beneficis de tot teixit empresarial. La pregunta és fins a quin punt convé a la

societat que aquestes empreses obtinguin beneficis molt per sobre de la mitjana, a base de imposar, per la seva consideració oligopolística, preus excessius pels seus serveis a les empreses, que minen i redueixen els resultats del sistema empresarial general que és el que crea, fonamentalment, el major nombre de llocs de treball.

Hi ha massa concentració bancària i financera a nivell local i internacional. És un sector especial que s'hauria de regular com ho havia estat abans dels anys 70. Els bancs han de ser més petits i descentralitzats, a prop del territori. Amb mecanismes de seguretat per a que facin bé la seva feina. A més la banca hauria de ser diversificada, hauria de poder conviure la banca pública la banca privada i la banca ètica i social tot i entenent que la banca pública és més adient per projectes socials.

4.- Atur i contractació laboral: Totes les constitucions del món contempnen el Dret al Treball i no en hi ha cap que el garanteixi o digui com es materialitza per part del demandant. I és que el treball remunerat, que és del que estem parlant, té un cost per l'ocupador i per tant una càrrega econòmica que si, no es veu com treure-li profit a la inversió, no es pot obligar a ningú a emprar a una altra persona. Si no es pot obligar a les empreses a emprar als aturats i s'ha de pal·liar la manca d'ingressos dels aturats a través d'altres mecanismes com el subsidi d'atur, per exemple, o bé senzillament ho ha de fer l'estat de manera transitòria fins que les persones en atur trobin feina o senzillament ningú tindrà la obligació de fer-ho.

Davant d'aquesta premissa, ens hem de preguntar si, efectivament, l'Estat ha de donar feina remunerada, de manera transitòria als que no en tenen. En el cas de que el conjunt de la ciutadania ho aprovés, s'hauria d'establir els tipus de treball i les remuneracions a percebre i durant quant de temps per parts dels aturats.

L'establiment de la obligació de donar feina als aturats comporta, automàticament l'abolició dels subsidis d'atur, doncs no hi hauran aturats en quant tothom, en el moment que es queda sense feina, automàticament serà l'estat el que li dona i passa a ser treballador de l'estat per un cert temps fins que en trobi una altra. Com que la intenció i objectiu és la de garantir el Dret al Treball i que ningú es quedi sense feina, i no és la de engrandir el nombre de funcionaris o persones que cobren de l'estat, aquesta obligatorietat hauria de ser regulada en el temps i la quantitat de diners a percebre, adaptant-los a les circumstàncies i característiques específiques de cada persona.

El sistema permetria un augment de la productivitat molt important, per quant tota la població activa en edat de treballar seria productiva.

Amb un sistema d'aquesta mena es podrien abolir la pràctica totalitat i modalitats dels contractes de treball. Tindria poc sentit fer un tipus de contracte per obra, o temporal o en pràctiques, etc ja que al final del període de treball en una empresa, es passaria a treballar per a l'estat. Per la mateixa raó es podrien abolir o disminuir sensiblement les indemnitzacions per la finalització del contracte de treball, ja que aquestes tenen l'objectiu de dotar econòmicament al treballador que ha perdut la feina fins que no en trobi una altra.

A la vegada aquest model hauria de implicar una millora considerable en el sistema d'ocupació per quan es necessitaria un departament estatal, convenientment descentralitzat, o no, on s'adjudiquin les noves feines i remuneracions als nous aturats.

A la vegada aquest sistema eliminaria, potencialment, el frau de les persones que cobren el subsidi d'atur i treballen clandestinament en una altra feina. Naturalment s'hauria de posar controls interns del departament encarregat de la distribució de feines per evitar les corrupteles i corrupcions dels seus administradors.

En resum, tenim dos models a poder triar: Situació actual amb subsidi d'atur però que no garanteix el dret al treball o la garantia del Dret del Treball que solament la pot subministrar l'Estat.